

ich postojú, pociťujú v rozličných podobách konkrétnu odpoveď Božej lásky k nim, čo tiež nazývame Božím požehnaním. Za všetky prípady aspoň jeden: Matka v pokročilom štádiu vážnej choroby napriek jednoznačnému naliehaniu niekoľkých lekárov nepristúpi na umelé ukončenie tehotenstva. Už vopred prijíma bolestnú istotu, že nebude schopná sama vziať dieťa do náruče. Narodí sa jej krásny a zdravý syn na veľkú radosť celej rodiny. O niekoľko mesiacov matke odsúhlasí lekár potrebné lieky len preto, lebo je matkou malého dieťaťa. A ona to komentuje takto: „Najprv som zachránila ja jeho, teraz on zachraňuje mňa...“

Neviem nájsť vhodné slová - a asi ani neexistujú - aby som mohol vyjadriť hlbokú vďačnosť všetkým matkám, ktoré svoje materstvo prijali ako pravé poslanie od Boha a usilovali sa svojim deťom odovzdať ten nenahraditeľný cit lásky, ktorý človeka bezpečne sprevádza ako anjel strážca počas celého pozemského života a vlieva tak potrebnú dôveru v človeka i v Boha. A preto prijmite, drahé mamičky, aspoň to jednoduché, ale vrúcne **d'akujem!** za všetkých vašich synov a dcéry, ktorí vám nikdy nebudú môcť dostatočne prejavíť svoju vďačnosť a lásku. A súčasne vás prosím: sprevádzajte nás po klukatých cestách života aj naďalej svojimi vytrvalými modlitbami a obetami, ktoré tak potrebujeme, aby sme vám vo svete nielen nerobili hanbu, ale aby sme raz spolu s vami dosiahli podobnú odmenu, akú získala po boku svojho Božského Syna - vernosťou svojmu poslaniu - najlepšia zo všetkých mám.

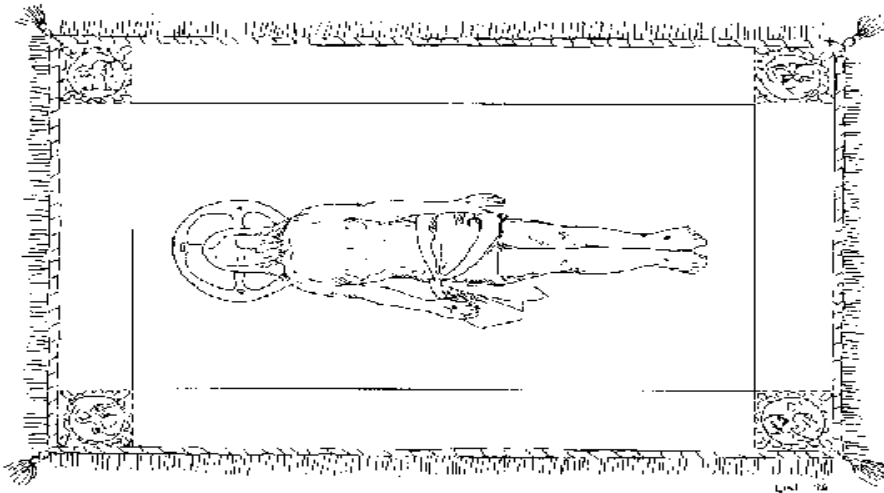
S vďačnosťou Bohu syn svojej matky S. L.

(Prevzaté z <http://www.blumental.sk>)

Nielen pre všetky (Božie)deti

Prvá pláštenica bol vlastne vzduch (najväčší pokrovec, ktorým kňaz prikríva sv. dary) s ikonou uloženia do hrobu. Veriaci chceli vidieť uloženie Ježiša Krista do hrobu nielen duchovnými očami, ale aj telesným zrakom.

Pláštenica ako taká sa udomáčuje až v 16. storočí. Počas veľkonočného obdobia je na oltári, čo symbolizuje, že Ježiš žije. Pred sviatkom Nanebovstúpenia Pána (v stredu večer) sa odkladá z oltára, čo symbolicky predstavuje odchod Ježiša Krista k Otcovi do neba.

Vydáva: Gréckokatolícky farský úrad Prešov-Sekčov
Martina Benku 7, 080 01 Prešov
Tel.: 7725540, e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk
www.grkat-sekcov.sk

Dobrovoľný príspevok (náklady na tlač): 3,- Sk
Vydané pre internú potrebu farnosti.
Neprešlo jazykovou korektúrou.

† Farský list

Číslo: 32 29. apríl 2007

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Prešov - Sekčov

Drahí veriaci!

My, novozvolení členovia Farskej pastoračnej rady (FPR), sa Vám chceme poďakovať za prejavenu dôveru, ktorú ste nám preukázali svojimi hlasmi vo voľbách.

Dňa 13.4.2007 sa konalo prvé zasadanie pastoračnej rady. Za tajomníčku FPR bola zvolená p. Mgr. Mária Kačmárová.

Úlohou Farskej pastoračnej rady je podporovať poslanie Cirkvi. Má slúžiť aj na vytvorenie jednej veľkej spoločnej rodiny veriacich našej farnosti, aby naša farnosť spoločne bola a žila ako veľká rodina, v ktorej mladí pomôžu starším a chorým. Starší zasa pomôžu mladším hľadať cestu k Bohu v ich živote a môžu sa podeliť s vlastnými skúsenosťami.

V blízkej budúcnosti chceme vytvoriť a sfunkčnit' kluby pre deti a mládež, kde by sa naše deti mohli venovať svojim záľubám, ktoré budú slúžiť k ich kresťanskému rozvoju. Ďalšou úlohou je vytvorenie senior klubu, ktorý bude slúžiť našim seniorom pre ich spoločné stretnutia. A vytvorenie určitých skupín na základe vzájomných potrieb a pomoci tak, aby sa nezabudlo na nikoho.

Chceme upozorniť všetkých, že FPR nie je uzavretá skupina ľudí, ale je otvorená každému, kto chce tvoriť a napomáhať svojou radou, skutkom alebo osobnou prítomnosťou. Tešíme sa na Vaše návrhy a nápady v záujme spoločného života vo viere. Zároveň Vás chceme

poprosiť o modlitby, aby sme našu službu plnili čo najlepšie.

Členovia FPR

11.5.1947 – 11.5.2007

60. výročie
biskupskej vysviacky
bl. hmuč. Vasiľa Hopka

Bl. hieromuč. Vasiľ Hopko sa narodil v Hrabskom 21. apríla 1904.

V roku 1947 sa stal pomocným biskupom. Po násilnom zrušení Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku v roku 1950 bol internovaný a v roku 1951 odsúdený na 15 rokov odňatia slobody, peňažný trest 20 000 Kčs, stratu občianskych práv na 10 rokov a prepadnutie majetku.

Bol väznený na viacerých miestach. V máji 1964 ho „zo zdravotných dôvodov a za dobré správanie“ podmienične prepustili.

Zvyšok života prežil s podlomným zdravím v domácom väzení, sledovaný príslušníkmi Štátnej bezpečnosti. Po obnovení Gréckokatolíckej cirkvi v júni 1968 zastával sice funkciu svätiačeho biskupa, ale úplne rehabilitovaný nebol.

Vasiľ Hopko zomrel 23. júla 1976 v Prešove. Svätým Otcom Jánom Pavlom II. bol blahorečený 14. septembra 2003 v Bratislave.

60. výročie jeho biskupskej vysviacky si pripomenieme **13. mája 2007** slávnostnou archijerejskou svätou liturgiou v **Katedrál-
nom chráme sv. Jána Krstiteľa**

v **Prešove o 10:00 hod.**, na ktorej prisľúbil účasť aj Nowacki.
apoštolsky nuncius na Slovensku Mons. Henryk Jozef

Môj vzťah k Panne Márii

Maria, naša spoločná mamka, ktorá naozaj miluje bez rozdielu všetky svoje detky, jej láska je nesmierne veľká. Do svojej náruče berie naozaj všetkých bez rozdielu. Môj vzťah k Božej Matke? Už ako malé dievčatko som chodievala do chrámu každú nedeľu. Takto ma učili moji rodičia, no ten čas, ktorý som tam strávila bol pre mňa stále dlhý, zvlášť naša liturgia východného obradu bola v tom čase veľmi dlhá, lebo ako dieťa som chodieval na pravoslávnu liturgiu. Taká bola doba. Aj v čase študentských rokov, keď som chodila na strednú pedagogickú školu do nášho krásneho Prešova. Hoci v tejto dobe nám bránili navštevovať chrám, ja som aj napriek tomu nevynechala nedeľu. Stále som rozmýšľala, že až sa raz budem vydávať...

Bolo mi tak ťažko lebo sestra mala sobáš v rímskokatolíckom chráme a brat mal tiež sobáš mimo dedinu. V mojom srdci horela túžba mať sobáš v našej cirkvi. V tom čase som nastúpila do Dukelského súboru, stala som sa profesionálnou speváčkou, a tak moja vnútorná túžba sa mohla naplniť a svoje manželstvo som spečatila v chráme. Aj napriek tomu moja viera bola povrchná. Až keď mi nebeský Otec podaroval jeden z najväčších darov, dieťa - syna, sa to moje materinské srdce začalo tak po troške utiekať k srdcu Márie.

No ešte stále to odovzdanie nebolo úplné. Až prišiel čas, keď som dostala nový dar - dcéru Natáliu. Cez ňu mi Boh požehnal duchovný život ako nový dar. Aby som to rozviedla ďalej. S Natálkou som mala ťažký pôrod. Hneď po pôrode bola oživovaná, súčasne s ňou som bola oživovaná aj ja. Lekári predpovedali po prvom roku jej života, že to dieťa bude postihnuté a my ako rodičia sa máme pripraviť na to, že bude navštevovať osobitnú školu. Nebolo to jednoduché, mnohí ľudia ma poznali ako speváčku ľudových piesní, a ja sama som si dávala otázku: „Ako to vlastne zvládnem? Ako na mňa budú pozerať?“ Ale dnes viem, že cez tento kríž, ktorý som s láskou prijala, som naozaj pochopila nekonečné Božie milosrdenstvo.

Boh nikdy neopúšťa, aj mne dal práve v najťažších chvíľach svoju Matku. Nikdy som sa predtým nemodlievala ruženec. Vo svojom zúfalstve a bolesti prichádza ku mne cez knihu. Mária hovorí svetu - Fatima. Hovorí svetu naživo. Božia Matka vyzýva: „*Zober si do ruky ruženec, začni sa modliť, tvoja bolesť sa premení!*“ To boli slová, ktoré som našla v tejto knihe. Tie naozaj patrili mne. Ruženec, krehká retiazka, ale má moc. Modlitbou sv. ruženca zdoláš každú prekážku, a tak sa môj život začína denne s ružencom a s Máriou. Pri lôžku, pri mojich deťoch, každý večer pozývam Máriu do modlitby. Po troch rokoch mi tá istá lekárka dáva otázku: „Čo ste s tým dieťaťom urobila?“ A ja som povedala: „Odvzdala som ju nebu.“ Prakticky Natálke ostalo zajakávanie, ale mne bolo ťažko, keď som počula slová lekárky. Ale dnes môžem oslavovať s Bohom jej talent. Po 17 rokoch, kedy sa začala moja cesta s Máriou, môžem povedať, že iba cez Golgotu môže človek zažiť ten nekonečný Boží dotyk.

Vtedy sa stala ešte taká vec. Keď som prečítala knihu, „urobila“ som si prvých päť sobôt v mesiaci, ešte som nevedela, že sa to praktizuje ináč. Išla som hneď prvých päť sobôt za sebou a nie prvých päť sobôt počas piatich mesiacov. A tak zažalo slnko v mojom živote a ja som začala spoznávať Ježiša. V tom čase som chcela ďakovať Márii piesňami. Dovtedy som nespievala. Keď som prečítala knihu, chcela som sa rozbehnúť do Fatimy. Ale Boh urobil jednu vec - v Litmanovej sa udialo práve v tom čase „zjavenie“. Ten talent, ktorý mi Boh dal, tým svojím *Áno*, ním chcem ďakovať Márii. Dnes moje srdce na prvé miesto dáva duchovné piesne. Mám nesmiernu radosť, že môžem spievať Panne Márii a ďakovať jej, že v tých najťažších chvíľach bola pri mne. Dnes to mnohým hovorím na svojich koncertoch ako svedectvo, že Božia Mamka je bránu do neba. Toto posolstvo podávam aj cez piesne, ktoré som si sama zložila, za pomoci Sv. Ducha. Týmto piesňami chcem oslavovať a zveľbovať celé nebo, lebo môj život sa zmenil práve cez Máriu. Deväť rokov som

s ňou kráčala, keď ma priviedla k svojmu synovi. Taký Deviatnik. Tiež som neskôr pochopila, že ružencová Matka je mojou patrónkou. Narodila som sa v októbri a v tomto čase, veľmi jubilejnom, keď oslavujeme 90 výročie prvého Fatimského zjavenia - 13 máj, 13 októbra je 90 rokov od posledného zjavenia, tak chcem Božej Mamke naozaj cez tie najkrajšie piesne a modlitby ďakovať za cestu, že kráčam spolu s ňou a cítim jej prítomnosť a ochranu, že ma sprevádza na všetkých tých cestách, že ju

môžem prosiť naďalej, aby som bola pokorným nástrojom.

Môžem smelo povedať, že pokiaľ sa budem držať jej ruky - ruženca, čo je celé evanjelium, celý zákon - tak pevne verím že nezblúdím

Možno všetkým by som chcela odkázať aby sa utiekali k nepoškvrnenému srdcu Božej Mamky, ktorá svoje *Áno*, tak nežne a pokorne povedala archanjelovi Gabrielovi.

(pokračovanie v budúcom čísle)
p. Hanka Servická

MÁJ - mesiac Matky i matiek

Druhý májová nedeľa nám každoročne pripomína jeden z najkrajších darov, ktoré tu na zemi človek má: dar starostlivej a milujúcej matky. Tohto roku navyše pripadá Deň matiek na 13. máj, presne na výročný deň prvého zjavenia Panny Márie v r. 1917 vo Fatime. Táto zaujímavá zhoda nám určite pomôže ešte hlbšie chápať a prežívať obidva sviatky.

Už z biblickej správy o stvorení sveta vieme, že každé dobro pochádza od Boha, ktorý sám osebe je najvyšším a dokonalým Dobrom. Voči prvým ľuďom sa prejavoval ako starostlivý otec a najlepší priateľ. Túto výnimočnú lásku Boh neodoprel človekovi ani po páde do hriechu. Skôr naopak, prisľúbil mu, že ho z otroctva hriechu vyslobodí a vo svojom Božskom ume už vedel, ako to urobí. Svojou všemohúcou láskou pozval človeka, aby spolupracoval na Božom pláne vykúpenia. Boh umožnil Panne Márii, aby sa stala matkou Božieho Syna. A ona túto úlohu nielen veľkodušne prijala, ale ju aj dôsledne, vytrvalo a trpezlivo plnila.

Keďže Boh nerobí nedokonalé veci, preukazuje svoju lásku k človekovi v dokonalnej podobe - ako lásku otca i matky. Už skrze proroka Izaiáša každého človeka uisťuje: „*I keby žena zabudla na svoje nemluvíňa, ja na teba nezabudnem*“ (porov. Iz 49, 15). A nezabudol. Práve vtedy, keď Boží Syn Ježiš

dokonával svoju obetu lásky na kríži, Boh Otec skrze svojho Syna nám všetkým dal za matku Pannu Máriu. Ježiš sa vtedy neobrátil svojimi slovami „*Hľa, tvoja matka!*“ (Jn 19, 27) len na apoštola Jána, ktorý stál pod krížom, ale na všetkých, ktorých Ján zastupoval - celé ľudské pokolenie všetkých čias. Od tej chvíle máme Božiu lásku stelesnenú a darovanú nielen v Kristovi, ale aj v jeho matke. Nikto sa viac nemusí cítiť opustený a nemilovaný, pretože v triacom Kristovi má verného priateľa a pomocníka v utrpení a v súcintnej Máriinej duši pod krížom neochvejne milujúcu matku. Naším domom je aj Cirkev, ktorá nás krstom naplno prijala za svoje deti, podobne ako Panna Mária prijala Božie Slovo, aby sa v nej stalo telom. A práve od velenia Božieho Syna môžeme význam názvu *požehnaná* chápať oveľa jasnejšie a plnšie, ako ho chápali napríklad v Starom zákone.

Keď chce Boh prísť ako malé dieťa a byť prijatý v náručí matky, či nenazývame plným právom „požehnanou“ každú matku, ktorá jeho ponuku prijme? Ved' s každým dieťaťom sa stotožňuje sám Ježiš - *požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom* (Jn 12, 13) - keď hovorí: „*A kto prijme jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma*“ (Mt 18, 5).

Ochotným súhlasom s Božím plánom dáva Panna Mária kresťanským matkám príklad hodný nasledovania, ale aj istotu, že sa oplatí dať nabok všetky svoje osobné plány a prijať Božiu ponuku, hoci to niekedy môže vyžadovať aj riziko obety vlastného života. Poznám osobne niekoľko matiek, na ktoré sa bezprostredne vzťahuje tento postoj krajnej obetavosti a lásky. A viem aj to, že práve vďaka tomuto